

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222200588
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8222200588.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava - Ružinov, IČO: 31 320 155, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXXXX C., o zaplatenie 205,77 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu zamieťa.

Žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou doručенou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 27.03.2022, spolu s podaním doručeným okresnému súdu 08.04.2022, ktorým žalobca opravil chyby v písaní v žalobnom petite, sa žalobca (Všeobecná úverová banka, a.s.) domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 205,77 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy počnúc od 29.08.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že ako veriteľ dňa 10.11.2014 uzavrel so žalovanou „... zmluvu o pôžičke č. 20813836 / 4119804452 (evidenčné číslo zmluvy/ príd. autorizačný kód)“ (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej pôžičku v sume 574,- Eur, na kúpu tovaru (chladnička), podľa vlastného výberu žalovanej, ktorého kúpna cena bola 574,- Eur, takže žalovaná pri podpise úverovej zmluvy zaplatila akontáciu na kúpnu cenu vo výške 0,00 Eur. Žalovaná sa zaviazala jej poskytnutú pôžičku splácať v pravidelných 64-och mesačných splátkach v sume po 15,- Eur a to až do zaplatenia celkovej sumy pôžičky 960,- Eur (64 x 15). Žalobca v žalobe uviedol, že keďže si žalovaná cit. „... svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve...“ nespĺnila, žalobca ako veriteľ ju listom z 26.06.2019 označeným ako predžalobná upomienka, vyzval k úhrade dlžných splátok v dodatočnej lehote a súčasne žalovanú upozornil na možnosť zosplatnenia celej pôžičky (úveru) v zmysle dojednania v bode 9.2. úverovej zmluvy. Keďže žalovaná ani v dodatočne jej poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradila, veriteľ 19.08.2019 úver zosplatnil, o čom informoval žalovanú listom z 23.08.2019 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ s tým, že žalobca v žalobe uviedol cit. „Ku zosplatneniu samotnému došlo až po márnom uplynutí dostatočne dlhej dodatočnej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu ku splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením. Splátka uvedená v Predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto však neurčuje začiatok plynutia premlčacej lehoty.“ Žalobca v žalobe tiež uviedol, že ku dňu podania žaloby žalovaná z jej poskytnutej pôžičky splatila sumu 742,- Eur

(bez akontácie), pričom cit. „Celkový dlh Žalovaného ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 205,77 Eur.“

Keďže žalovaná ani po zosplatnení úveru tento neplatila, žalobca sa tejto pohľadávky voči žalovanej domáha podanou žalobou, pričom si uplatnil nárok na zaplatenie jednako žalovanou neuhradených splátok pôžičky splatných do jej celkového zosplatnenia, ako aj úhrady sumy pôžičky po jej zosplatnení všetko celkovo ku dňu podania žaloby v sume 947,77 Eur vrátane akontácie, ako aj nákladov na vymoženie tejto pohľadávky v sume 0,00,- Eur, po odpočítaní sumy 742,- Eur vrátane akontácie, ktorú sumu z pôžičky do podania žaloby žalovaná už splatila (0-akontácia + 742-splátky = 742), takže žalobca sa tak žalobou domáha zaplatenia sumy 205,77 Eur (947,77 + 0 – 742) a to spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 28.08.2019, t.j. cit. „...od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznamení o vyhlásení okamžitej splatnosti...“ do zaplatenia, pričom žalobca tiež uviedol, že podanou žalobou sa voči žalovanej nedomáha zaplatenia v úverovej zmluve dojednanej zmluvnej pokuty v sume 26,82 Eur.

Prílohou žaloby boli: notárska zápisnica N 3283/2017, NZ 54215/2017, NCRIs 55029/2017 z 11.12.2017; „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ z 10.11.2014; „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere (Quatro)“ spolu s listinou označenou ako „Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver“ z 10.11.2014; súhlas žalovanej so spracovaním jej osobných údajov z 10.11.2014; „Informácia o finančnom sprostredkovaní“ z 10.11.2014; faktúra č. FV 141161 z 11.11.2014 vystavená pre žalovanú spoločnosťou MOTOVAP, s.r.o. o zakúpení tovaru chladničky a mrazničky; „Predžalobná upomienka“ z 26.06.2019 s doručenkou; „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ z 23.08.2019 a prehľad splátok a úhrad z úverového účtu žalovanej.

Žaloba s prílohami bola za účelom vyjadrenia doručená žalovanej do vlastných rúk 30.06.2022, avšak do rozhodnutia okresného súdu, žalovaná ostala v konaní pasívnou a k žalobe sa nevyjadрила.

V spotrebiteľských sporoch podľa § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v účinnom znení (ďalej len „CSP“) „Súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.“

Podľa § 219 ods. 1 a 3 CSP „Rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“

Okresný súd v danej veci rozhodol a rozsudok dňa 28.02.2023 verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa prvej vety § 219 ods. 3 CSP, za splnenia zákonných podmienok podľa § 297 písm. b) CSP.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými v spise a zistil tento skutkový stav.

Žalobca (D. E. F. G.) ako veriteľ uzavrel so žalovanou 10.11.2014 „Zmluvu o spotrebiteľskom úvere“ (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej pôžičku (úver) v sume 574,- Eur za účelom kúpy tovaru podľa výberu žalovanej (chladnička a mraznička WHIRPOOL), ktorú sumu pôžičky sa žalovaná zaviazala splácať v 64-och splátkach po 15,- Eur mesačne vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou 20.03.2015 s termínom jej konečnej splatnosti k 06/2020 a s dobou trvania cit. „... do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy.“ Celkové náklady, ktoré mala žalovaná za pôžičku (úver) zaplatiť predstavovala suma 386,- Eur a teda celkovo mala žalovaná zaplatiť sumu 960,- Eur (574 – istina pôžičky + 386 – náklady), pri RPMN 20,67 %, priemernej RPMN

22,23 % a pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 20,67 %. Podľa dojednania v bode 9.2. úverovej zmluvy, pre prípad omeškania sa dlžníka (žalovanej) so splácaním splátok pôžičky riadne a včas mal veriteľ oprávnenie pôžičku predčasne zosplatiť, podľa podmienok uvedených v § 53 ods. 9 v spojní s § 565 Občianskeho zákonníka. K úverovej zmluve nebolo dojednané poistenie.

Listom označeným ako „Predžalobná upomienka“ z 26.06.2019 žalobca upozornil žalovanú na jej omeškanie so splácaním splátok pôžičky s aktuálnym nedoplatkom na splátkach aktuálne ku dňu upomienky v sume 38,- Eur s tým, že cit. „...ak do 05.08.2019 nedôjde k úhrade, veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť.“ (list bol žalovanej doručený 04.07.2019), k zosplateniu ktorého napokon žalobca pristúpil a úver zosplatil k 19.08.2019, ktorú skutočnosť oznámil žalovanej listom z 23.08.2019 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.“, ktorým žalovanej oznámil, že tak ako ju bol upozornil v predžalobnej upomienke, pristúpil k zosplateniu celého úveru s tým, že ku dňu tohto oznámenia predstavovala celková dlžná suma vrátane príslušenstva sumu 205,80 Eur.

Z prehľadu splátok a úhrad žalovanej uvedených v jej úverovom účte, mal okresný súd za preukázané, že žalovaná učinila na splatenie jej poskytnutej pôžičky celkovo 16 splátok v sume po 15,- Eur (bez akontácie) a jednu splátku v sume 502,- Eur, takže celkovo bez akontácie splátkami žalovaná splatila už sumu 742,- Eur [(16x15) + 502], pričom poslednú splátku v sume 502,- Eur žalovaná zaplatila dňa 25.07.2016, čím si tak žalovaná v podstate predplatila nasledujúce splátky splatné po splátke splatnej k 20.07.2016 až do splátky splatnej 20.04.2019, ktorá už v celkovej jej sume 15,- Eur zaplatená nebola.

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.“

Podľa § 658 ods. 1 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.“

Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 53 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“

Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

Podľa § 565 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.“

Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

druh spotrebiteľského úveru,

obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.“

Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

Príloha č. 2., v bode II. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase obsahuje cit. „Dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.“

Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom úverovej zmluvy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaná pri jej uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej bola poskytnutá pôžička za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a žalobca (veriteľ) pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet jeho podnikania. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver (pôžička) poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

Na základe preskúmvanej úverovej zmluvy, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver (pôžičku) a žalovaná sa zaviazala vrátiť jej poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovanej) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 11 ods. 1 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Pokiaľ ide o náležitosti úverovej zmluvy z 10.11.2014, podľa okresného súdu v tejto úverovej zmluve absentuje v prvom rade určito a zrozumiteľne uvedená zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, keďže aj v zmysle cit. § 37 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ sa pre platnosť prejavu vôle vyžaduje, aby bol tento učinенý zmluvnými stranami mimo iné aj „určite a zrozumiteľne“ a teda tak, aby nevytvárali priestor pre polemiku, takže aj doba trvania úverového vzťahu by mala byť explicitne v úverovej zmluve určená a to samozrejme uvedením konkrétneho časového úseku (počet mesiacov či rokov) a nie dátumom tak, ako je to v prípade inej zákonnej náležitosti spočívajúcej v uvedení „termínu konečnej splatnosti úveru“, pretože pojmy „doba“ trvania úverového vzťahu a „termín“ splatnosti úveru sú nepochybne dva rozdielne parametre úveru, keďže doba pojednáva o dĺžke časového úseku ako takej, t.j. či tento časový úsek trvá týždeň, mesiac, či jeden alebo viac rokov a pod, a teda z podstaty tejto veličiny je zrejším, že tento parameter „doby“ na rozdiel od parametra „termínu“, ktorý pojednáva o jednorazovom konkrétnom čase vyjadriteľnom presným dátumom, tak dobu, ako dĺžku časového úseku, nie je možné vymedziť dátumom.

S uvedenou požiadavkou explicitného vyjadrenia doby trvania úverového vzťahu uvedením konkrétneho počtu mesiacov či rokov jeho trvania, bez potreby modifikovania a prispôsobovania tejto požiadavky výkladmi o prípadných možných ústupkoch z tejto jednoznačnej zákonnej požiadavky, označiť v úverovej zmluve dobu jej trvania, iba neurčitým opisom, korešponduje aj to, že údaj o dobe trvania úverového vzťahu nie je samoučelným či bagatelným parametrom úverovej zmluvy, keďže:

jednako (i) aj v zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 56/2020 z 28.10.2020, ktoré rozhodnutie sa zaoberalo zjednotením záverov o možnosti veriteľa požadovať od dlžníka zákonné úroky z istiny aj v „dobe“ po zosplatnení úveru s tým záverom Najvyššieho súdu SR, že veriteľ má právo tieto zmluvné úroky z istiny požadovať od dlžníka aj po zosplatnení úveru a to až do presne v zmluve ohraničenej „doby“ úplného splatenia istiny, pretože úroky sú odplatom pre veriteľa za ním poskytnutý úver, pričom cit. „U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. (...) Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. (...) Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej (celková) výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný, za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ stráca v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.“ Inými slovami povedané, v zmysle uvedeného, keďže veriteľ má právo požadovať od dlžníka zmluvný úrok z istiny úveru, aj za dobu po zosplatnení úveru, avšak aby táto doba nebola neurčitou (nekonečnou) a teda pre spotrebiteľa nie nevýhodnou, táto doba musí byť už v úverovej zmluve presne daná (dojednaná), pričom v tomto smere nepostačuje jej ohraničenie iba termínom konečnej splatnosti úveru, pretože termín konečnej splatnosti úveru sa iba výnimočne a v ideálnom prípade prekrýva s dobou jeho trvania, no nie je tomu tak zákonite v každom prípade;

(ii) jednako s pojmom „doby“ sú spojené a odvíjajú sa od neho aj iné parametre úveru, ako je napr. údaj o priemernej RPMN úveru či o maximálne prípustnej výške úrokovej sadzby, keďže tieto údaje sú v tabuľkách Národnej banky SR o priemerných úrokových sadzbách alebo v tabuľkách Ministerstva

financií SR o súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, zoradené podľa doby trvania úverových vzťahov vyjadrenej v rokoch a nie popisným spôsobom, pričom v tomto smere je nutné mať na zreteli, že spotrebiteľ by mal mať tento údaj v úverovej zmluve explicitne uvedený bez potreby jeho výpočtu z iných jeho parametrov, pretože parameter doby trvania úverového vzťahu nie je údajom bagatel'ným či zanedbateľným, ktorý by bolo možné ponechať iba na spofah na danosť všeobecnej inteligencie žalovanej a na jej schopnosť porozumieť písanému textu, v ktorom dôsledku by tak mala byť schopnou, z v úverovej zmluve uvedených údajov o dátume prvej a poslednej splátky úveru, vypočítať dobu trvania úverového vzťahu, pretože podľa okresného súdu je v prvom rade potrebným apelovať na túto istú schopnosť u dodávateľa, t.j. na jeho schopnosť s porozumením poznať a aplikovať explicitné ustanovenie zákona, t.j. dodávateľ ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov by v prvom rade mal poznať zákon, ktorý túto jeho činnosť reguluje, ak by tomu tak bolo a dodávateľ by do úverovej zmluvy dal všetky zákonné náležitosti, tak podľa okresného súdu, by už následne nebolo potrebnej žiadnej polemicky o tom, či spotrebiteľ má alebo by mal mať určitý stupeň inteligencie, aby si z v zmluve uvedených parametrov „domyslel“ alebo „odvodzoval“ či sám vypočítaval iné jej zákonné parametre, pretože tieto by už mali byť v zmysle zákonného imperatívu dodávateľom explicitne v zmluve uvedené a to aj vrátane určito vyjadrenej doby trvania úverového vzťahu, keďže ako už bolo uvedené od tohto parametra doby závisia a sú od neho odvodené aj iné kľúčové parametre úveru a ich následná odkontrolovateľnosť; napokon

(iii) jednako s pojmom „doby“ trvania úverového vzťahu zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, pracoval aj v cit. ustanovení jeho prílohy č. 2, v bode II., kde boli vymedzené tzv. „Dodatočné predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov“, ktoré dodatočné predpoklady k výpočtu RPMN podľa písm. e) záviseli aj od toho, či sa v tom ktorom prípade jednalo o úverovú zmluvu cit. „... bez pevne určenej doby trvania“ alebo nie (nemusí sa jednať len o revolving, pretože, ak by tomu tak bolo, zákonodarca by ho tak aj pomenoval, pozn.).

Vzhľadom k uvedenému, podľa okresného súdu, zákonnému imperatívu uvádzať v úverovej zmluve údaj o dobe trvania úverového vzťahu, nekorešponduje to, žeby bolo možné nahradiť tento údaj akýmsi opisným spôsobom, tak ako je tomu v tomto prípade, keďže v úverovej zmluve z 10.11.2014 je pri parametri doby trvania zmluvy uvedené cit. „... do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy.“ Ak by, ako už bolo uvedené, totižto dodávateľ dal do úverovej zmluvy všetky zákonné náležitosti, tak podľa okresného súdu, by už následne nebolo potrebnej žiadnej polemicky o výklade cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože toto ustanovenie je explicitné, jasné a zrozumiteľné bez potreby jeho modifikovania a prispôsobovania výkladmi o prípadných možných ústupkoch z jednoznačnej zákonnej požiadavky označiť v úverovej zmluve dobu jej trvania, nejakými opismi.

Inými slovami v prvom rade je tu daná zodpovednosť dodávateľa za obsah úverovej zmluvy, ktorý ju aj sám tvorí a nie spotrebiteľ, preto ak dodávateľ nedá do úverovej zmluvy všetky zákonné náležitosti, musí za toto svoje konanie znášať zodpovednosť v podobe straty nároku na úroky a poplatky z úveru a toto svoje pochybenie nemôže dodatočne prenášať na plecia spotrebiteľa s prípadným apelom na schopnosť spotrebiteľa porozumieť písanému textu a „dotvoriť“ si tento text zmluvy o to, o čo ho dodávateľ ochudobnil, alebo s prípadným apelom na potrebu výkladu inak jasnej právnej normy.

Spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatkový dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalobca (dodávateľ, banka) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Podľa okresného súdu v tomto smere zákonný parameter „doby trvania úverového vzťahu“ nemožno stotožniť ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 64), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver splatiť a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich (k nemožnosti nahrádzania jednej zákonnej náležitosti inou alebo jej vyvodzovania z inej zákonnej náležitosti, viď nižšie rozhodnutie krajského súdu, pozn.). Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko-dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak „doba trvania úverového vzťahu“, ako aj „termín splatnosti úveru“ a aj „počet splátok“. V tomto smere sa podľa okresného súdu nejedná len

o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdiala, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobcu za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o termíne splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch] a o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovanej), pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol, žalobcu (dodávateľ), ktorý podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarcu majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

Vzhľadom na uvedené východiská, tak okresný súd uzavrel, že uvedenie doby trvania úverového vzťahu tak, ako to vyplýva z úverovej zmluvy z 10.11.2014 cit. „... do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy.“, nezodpovedá explicitnej zákonnej dikcii cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch (napr. z takto opisne dojednanej „doby“ by v zmysle uvedených záverov Najvyššieho súdu SR, napr. bolo obtiažne presne určiť dobu nároku na zmluvný úrok po zosplatení, pozn.).

Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu jednako presvedčivosti svojho rozhodnutia a jednako z dôvodu poskytnutia materiálne právnej ochrany nárokov sporových strán, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

Ďalej okresný súd podotýka, že v čase, keď bol žalovanej úver poskytnutý, banky, keďže žalobca je bankou, poskytovali v obdobných prípadoch spotrebiteľské úvery nad 5 rokov (v danom prípade 64 mesiacov) za priemernú úrokovú sadzbu 12,54% [<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank>], t.j. v danom prípade dojednaný úrok 20,67 % prevyšoval priemerné sadzby úrokov pri úveroch poskytovaných v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy medzi klientami a bankami. V zmysle judikatúry (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 z 18.12.2014) je síce možné akceptovať úrok, ktorý by aj prevyšoval jeho priemernú výšku v rozhodnom čase, ale len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu navrhol úrok v určitej výške a či konkrétne okolnosti prípadu a situácia spotrebiteľa boli takého charakteru (napríklad také rizikové), že vyžadovali stanovenie určitej úrokovej sadzby, avšak pokiaľ v tomto smere nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver a teda žalobca žiadne takéto okolnosti netvrdí, možno mať za to, že úver s dojednaným úrokom za úver prevyšujúcim priemerné úrokové sadzby, je v rozpore s dobrými mravmi a teda sa jedná o neplatné dojednanie a keďže toto dojednanie o odplatnosti úveru, je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu, t.j. absentuje dojednanie o podstatných náležitostiach úverovej zmluvy, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, by bolo možné tiež uzavrieť, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi a so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto by aj z tohto dôvodu nastal medzi jej účastníkmi režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy z 10.11.2014 a to, že v tejto úverovej zmluve absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských

úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie na jednom mieste všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením na jednom mieste všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých.

Okresný súd teda svoje rozhodnutie nezakladá na závere, že v úverovej zmluve sa nenachádzajú vstupné údaje, ktoré sú potrebné k výpočtu RPMN, ale na závere, že nepostačuje, aby tieto údaje boli iba na rôznych miestach úverovej zmluvy, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité, s čím zákonodarca počítal a preto tieto údaje v zmysle predikcie cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, majú byť uvedené ešte pokope na jednom mieste úverovej zmluvy, aj keď sa jedná o údaje, ktoré sú obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už aj podľa písmen g) a k) tohto ustanovenia. Ak by totižto platilo, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet splátok, ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

Inými slovami, keďže údaje k výpočtu RPMN sú obligatónnymi (povinnými) náležitosťami úverovej zmluvy už podľa iných písmen cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, tak ak by zákonodarca v záujme ochrany spotrebiteľa nechcel aby boli tieto údaje opakované a pokope uvedené aj na mieste úverovej zmluvy, kde sa pojednáva o výpočte RPMN, tak ustanovenie cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, by bolo nadbytočným a do zákona by ho nedával, avšak zákonodarca majúci na zreteli ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, aby nenechal spotrebiteľa tápať a samého si vyhľadávať na iných miestach úverovej zmluvy a dosadzovať do vzorca údaje k výpočtu RPMN, v zmysle cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, explicitne vyžadoval, aby tieto údaje boli aj na inom mieste úverovej zmluvy pokope, ako údaje použité k výpočtu RPMN, pričom naplnenie tejto zákonnej požiadavky nemôže spočívať iba v opísaní vzorca zo zákona, tak ako je tomu v tomto prípade (bod 7.1. úverovej zmluvy, pozn.).

Napokon uvedený záver okresného súdu korešponduje aj so stanoviskom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 18 CoCsp 51/2021 z 31.05.2022, od ktorého záveru okresný súd nevidí dôvod na odklon a podľa ktorého cit. „Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je to, aby spotrebiteľ pochopil údaj o RPMN a aby mal informáciu o tom, ktoré údaje sa použijú pre jej výpočet. Zo znenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ však nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN, ako uviedol súd prvej inštancie, ktorý založil na jeho absencii bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zákonodarca požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Je však potrebné uviesť, ktoré údaje sú relevantné pre výpočet, a teda pre výšku RPMN, že vychádza sa pri v tomto údaji z výšky úveru, počtu splátok, výšky mesačnej splátky, či už s poistením alebo bez poistenia a podobne a tieto predpoklady pre výpočet RPMN musia byť v zmluve uvedené bez ohľadu na to, že jednotlivé tieto údaje sú v zmluve uvedené, ale len preto, že predstavujú inú povinnú náležitosť zmluvy. Napríklad výška úveru je povinná náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. g/, výška a počet splátok v § 9 ods. 2 písm. l/ citovaného zákona. Logickým výkladom týchto ustanovení je možné dospieť k záveru, že splnením povinnej náležitosti zmluvy vo forme uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN nie je, ak jednotlivé údaje potrebné pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené ako iná jej povinná náležitosť, inak by zákonodarca nemal dôvod duplicitne uvádzať pri absencii týchto jednotlivých povinných náležitostí, či už ohľadom výšky úveru alebo výšky a počtu mesačnej splátky, ale aj ohľadom uvedenia všetkých predpokladov pre výpočet RPMN sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“

RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako

napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne na jednom mieste uvedené všetky potrebné údaje, žalobcom (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN. RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k skutočnosti, že predmetný výpočet sa nachádzal v samostatnom dokumente označenom napr. ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, okresný súd uvádza, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj priamo v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje imperatívna zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžadovalo, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí.

Okresný súd má tiež za to, že v úverovej zmluve z 10.11.2014 absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „...výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“, pričom v tejto otázke sa okresný súd stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom krajský súd jednako odôvodnil odklon od skoršej judikatúry a jednako sa vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. «Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo

právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržoval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.»

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdny dvorom Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ v podmienkach Slovenskej republiky. Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „... výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenu veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 10.11.2014 nespĺňa.

V uvedenej súvislosti okresný súd tiež podotýka, že je mu známy rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti H. F., ktorým boli vykladané ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“). Súdny dvor Európskej únie rozhodol okrem iného tak, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Je však potrebné uviesť, ako už bolo uvedené, že Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc vykladať zákony členského štátu; toto oprávnenie má iba súd členského štátu. V danom prípade je zrejmé, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú inak upravené v Smernici a inak v zákone č. 129/2010 Z.z.. Kým článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice stanovuje, že Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v rozhodnom čase stanovovalo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V súvislosti s touto rozdielnou úpravou vnútroštátneho práva a Smernice, je nutné poznamenať, že priamy účinok Smernice by prichádzal do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene, čo opakovane judikoval Súdny dvor európskej únie (prípady Marshall, C-152/84, Faccini Dori, C-91/92 a Pfeiffer, C-397/01). Priame použitie Smernice je teda v tomto súdnom konaní neprípustné, pretože žalobcom je súkromná právnická osoba a žalovanou fyzická osoba. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok v podobe eurokonformného výkladu zákona, teda interpretácie vnútroštátneho práva vo svetle znenia a účelu Smernice. Cieľom eurokonformného výkladu zákona je najmä vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami Smernice. V posudzovanej veci možno za použitia jazykového, logického ale aj teleologického výkladu dospieť k záveru, a síce, že v zákone o spotrebiteľských úveroch sú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené jednoznačne, a to rozdielne od ustanovení Smernice, nad rámec Smernice. Zákonodarca sa teda od ustanovení smernice odchyľil, a zákon o spotrebiteľských úveroch schválil v takom znení s cieľom zabezpečiť silnejšiu ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, čo vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Akýkoľvek eurokonformný výklad predmetných zákonných ustanovení by bol potom v priamom rozpore so zákonom, nahrádzal by výslovné explicitné znenie zákona, čo je neprípustné, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Aj súdny dvor spresnil, že zásada eurokonformného

výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihliadať na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je teda obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky z 15.04.2008, Impact, C- 268/06, Zb.s. I-2483, bod 100, a Dominguez).

Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže podľa okresného súdu, by mal byť spotrebiteľ informovaný, ako sa jeho platby pripisujú na splatenie dlhu, t.j. či sa najsamprv z každej splátky najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, alebo naopak, pričom uvedenú informáciu spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky.

Navyše podporným argumentom požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov možno vyvodíť aj z toho, že suma poslednej anuitnej splátky, ktorou sa spláca už iba zostatok úveru je spravidla v inej sume ako ostatné splátky, takže v prípade neuvedenia v úverovej zmluve rozpisu každej splátky, by spotrebiteľ túto informáciu ani nemal odkiaľ mať.

Na tomto mieste okresný súd taktiež podotýka, že na uvedenej zákonnej povinnosti dodávateľa, uvádzať v úverovej zmluve vnútorný rozpis anuitných splátok v tom zmysle, aká suma z tej ktorej anuitnej splátky bude pripočítaná na splatenie (umorenie) istiny, koľko na úrok a koľko na poplatky, nemôže nič zmeniť ani právo spotrebiteľa dané mu zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože jednako opäť, ak by toto pre dostatočnú informovanosť spotrebiteľa postačovalo, zákonodarca by uvedenú povinnosť osobitne nevyžadoval aj v cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a navyše, toto nemôže postačovať aj z toho dôvodu, že amortizačná tabuľka vydaná v priebehu trvania úverového vzťahu na žiadosť spotrebiteľa, už reaguje na do tej doby spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok a nie situáciu v čase pri vzniku úverového vzťahu.

Okrem toho má okresný súd taktiež za to, že v úverovej zmluve z 10.11.2014, nie je správne uvedená citovaným § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadovaná náležitosť a to priemerná RPMN, ktorá je v úverovej zmluve označená hodnotou 22,23 %, avšak podľa Ministerstvom financií SR zverejnených údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 [I.] bola v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy pri spotrebiteľských úveroch nad 5 do 10 rokov poskytnutých bankami (v danom je žalobca bankou, pozn.) priemerná RPMN iba 12,70 %.

Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva z 10.11.2014 neobsahuje vôbec alebo neobsahuje správne zákonné náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, preto okresný súd v tejto časti (úrokov a poplatkov) žalobu zamietol.

Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, boli všetky žalovanou doposiaľ učené platby započítané v prospech splatenia istiny jej poskytnutého úveru, ktorý jej bol poskytnutý v sume 574,- Eur (bez akontácie), avšak žalovaná zaplatila už sumu 742,- Eur (bez akontácie), t.j. zaplatila viac, ako jej bolo veriteľom poskytnuté, preto okresný súd žalobu ako nedôvodnú aj v tejto časti zamietol.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého by v konaní pomerne úspešnejšia žalovaná mala voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, avšak keďže žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli (k veci sa ani len nevyjadřila), okresný súd jej túto náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého

rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.). Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.